

מסורת הש"ס

דרגה. תולעת ומנקב בו נקב קטן ועגול ורץ לקרוע למטה ולמעלה
את הנקב. שלא תהא התפירה עשויה קמטין קמטין: **המופס חוט**
של תפירה. בגד התפור ועומד והינה החוט ארוך ותפירה שתי
המיכות הנבד זו מזו במקלת וחוטו התפירות נמשכן ומומה את ראשי
החוט להקד ולהכר זו היא תפירתו
ומיי: והלומד דבר אחד מן המצוא.
מין הממשכו לע"ז אפי' דבר
תורה אקור ללמוד ממנו: **ויודע**
כו. הני תלת שמעתתא שמעניהו
יומר וזטרא מרז כי הדדי וגרסיהו:
אמגושא. דאמריין בכל דוכתא רב
ושמואל פליגי ניה: **הד אמר חרשי.**
מכסף: **והד אמר גדופי.** **ויודע**
האדוק צע"ז ומגדף ממיד את השם
ומסית אנשים לע"ז: **דאי סלקא**
דעסק חרשי. וטעמא משום דכמי
לא יתלא כן וגו' (דכריס יח) וקא תשיב
מכסף: **והא כפי.** לעיל מיניה לא
תלמד לעשות כדי שתעשה: **לפי.**
שקל לפניך שחנין שהוא מכסף:
ספסיים. גדופי הוא הלך כל
דכריו דכרי צע"ז והסתלק מעליו שלא
ישאר: **לעני העמים.** שחכמה
הניכרת היא שרמה להם סימן
לדכרו בליון החמה והמלח שמעדין
לכדורו שאומר שנה זו גשומה והיא כן
שנה זו שגומה והיא כן שלל העמים לפי
מהלך החמה בגלגל ומלגומיה
בזול תלי הוא הכל לפי השעה המתחלת
לשמש בכניסת החמה לזול: **ספוטו.**
דוחקו בדין שאלה דמו: **אינו חייב**
אלא אה. משום נדיה אלל אפליעה
ליכא חיוב: **ככלל** דישה. שמשק
דמו היינו כמפקד צבואה מקטין
אלה: **המתעסק** הוא אלל נטילה
נשמה. כלומר לגבי נטילה נשמה
הוא מתעסק בדבר אחר ולא הוא
מלאכת מחשבת שאינו מתכוין שימות:
עמי יניח ליה. שדס הוי טוב מדם
המת וכיון דכל עלמו מתכוין ועורה
לשומרו שלא ימות בידו אפי' מת אין
כאן אלל מתעסק וכי מודה ר' שמעון
במיד דלא איכפת ליה אי מיתרמי
ומיאו איכיוני ליה: **דלילול**
ליבעיה גרסיין. שחאה מראית
מאי מייביב. שחיה במלאכת המשכן היכא ומאי עבדיה'
אי מעורות אילני מאדמים למה לי כזה שחיה בחניקת מני סגי:

כלל גדול פרק שביעי שבת

עה.

עין משפט
גר מצוה

שכן יריעה שנפג בה דרגא כו'. מימה לר"י דכרש האורג אמרי'
 קורע על מנת לתפור שתי תפירות היכי משכחת לה ומימי
 דענינא כפיסתא ואומר ר"י דנמשכן היו אמנים ביותר וזו משהי
 שלא היו עושים כפיסתא וההס לא קאמר שגל בה דרגא דנקט

דשתי טפי ועוד דהתם צעי לאשטחי
 קורע על מנת לתפור שתי תפירות
 וזו לא יריעה שגל בה דרגא לר"ך
 לקורעה מתחלה ועד סופה ויש צה
 כמה תפירות ואע"ג דהשתא לא משכח'
 נמשכן על מנת לתפור שתי תפירות
 וזו לא כפרא הוא דשתי תפירות
 הוי דבר חשוב: **אמגושא.** פי'
 דערוך דפליגי כהא דלומר רב פפא
 באלו מגלחין (מו"ק יח) פרעה אמגושי
 היה דכמינה היה יולא המימה מד אמר
 לעשות כשפסיה היה יולא וזו אמר
 גדופי שהיה עשה עלמו ע"ז שהיה
 אומר לי יאורי ואני עשיתי ואין
 נראה לר"י דפליגי רב ושמואל
 במאי דאמר רב פפא אלל פליגי
 אלאמגושא שזכר בשם מקום נמשנה
 או בכנינתא: **הצד** החיון. למלך
 דמוקי לה כשפלטו מי אמי שפיר הא'
 דנקט הגד חלוון דרך לפוטע מיד
 אחר נידה לז זמן שהוא מן וקמ"ל
 דאע"פ שפלטו מי לא מייחז משום
 נטילת נשמה ואפילו למלך דמוקי לה
 כשפלטו מת קמ"ל דלא מייחז בדיה
 שלו משום נטילת נשמה דאף על גב
 דאמר' פקדק שמונה שרליס (לקמן דף
 קו): השולא דג מן היס כיון שצב
 כו' הכא שמא חלוון דרכו לפרסם
 ולקדק מיתמו וצ"ל דבירושלמי משמע
 דלך חלוון לא מייחז משום נשמה:
ולירחיב נמי משום נטיילת דאמר
 ואפי' לרבי יהודה דאמר

מקלקל בחבורה פטור פריך שפיר
 דהיכא דאיכא תקון קאמ מייב כלאמרי'
 בפסחים (דף עג.) כסוף אלו דכריס
 והכא נמי כמה שממיו יש תקון קאמ
 שאינו מפרסם לכאן ולכאן ועוד ליתול
 ממנו הדס ולמאי דמסקי דכמה דלית
 ביה נשמה טפי ניחא ליה אמי שפיר
 נמי לרבי יהודה דהשתא ליכא תקון
 כלל ומימי שמעתיא אחיא אפי' לר"ש
 דמייב מקלקל בחבורה מדמשי מתעסק הוא אלל נטילת נשמה
 ולא קאמר מקלקל הוא: **מתעסק** הוא אצ"ל נטיילת נשמה.
 האי מתעסק לאו דוקא דהא מתעסק בחבורה חייב לר"ש דאמר
 כפי' סקל אכל (כרמות ט.) הגת למיטקות הואיל ומקלקל בחבורה
 מכלל דמקלקל בחבורה חייב ולא מייחזין למלאכת
 מחשבת דמקלקל דעלמא לא מיפטר אלל משום מלאכת מחשבת כדאמר בפס"ק דהגינה (דף י): ומתעסק דהכא היינו דבר שאין מתכוין
 כיון דאין מתכוין כלל למלאכה מותר אפי' בחבורה אע"פ דלא צעי מלאכת מחשבת כמו כל איסורים שנמורה דלא שייך בהו מלאכת
 מחשבת ושרו און מתכוין כדאמר מוכרי כמות מוכרין כדרך ובלנד שלא יתכוין בחמה מפני החמה כו' (בלאש פ"ט משנה ה) וכן
 מוכח בפ"ק דתמכות (ד' ה): דאמר אמ"ל דס חבורי מיתכר לנס הוא לר"ך או להנחת עלמו הוא לר"ך ואת"ל להנחת עלמו הוא לר"ך
 הלכה כרבי יהודה או הלכה כר"ש פירוש בדבר שאין מתכוין ואת"ל הלכה כר' יהודה בדבר שאין מתכוין מקלקל הלכה כמאן שממע
 דאי הלכה כר"ש בדבר שאין מתכוין מו ליכא לפסוקי דמקלקל דאפי' מקלקל בחבורה חייב כיון דאין מתכוין מותר:
טפ"י ניהא ליה בי היבי ד"ציצי ציבעי. פי' אע"ג דהוי פסקי רישיה דמורה ר"ש הכא מיפטר משום דהוי מלאכה שאינה לרובה לגופה
 דאפי' מקלקל פטור ר"ש במלאכה שאינה לרובה כדאמר פקדק גמגמין (פנהרין פד): מאן שמעת ליה דאמר מקלקל בחבורה חייב
 ר"ש הא אמר מלאכה שאינה לרובה כדאמר פטור עליה ופי מודה ר"ש בפסקי רישיה (ד' ה) הגת למיטקות הואיל ומקלקל בחבורה
 אלל במדי דלא איכפת ליה לא מודה ורש"י פי' דהא דמורה ר"ש בפסקי רישיה היינו במאי דלא איכפת ליה אי מתרמי וליתא דהא מודה
 ור"ך בנרעה דחברה פטר ר"ש צ"ל הנונה (לקמן קד.) והתם לא איכפת ליה אי מתרמי אלל דפי' ומימה דבפס"ק דהגינה (דף י): משמע
 דהא דפטר ר"ש מלאכה שאינה לרובה לגופה היינו משום דצעי מלאכת מחשבת וא"כ בחבורה דלא צעי מלאכת מחשבת ליחייב בה מלאכה
 שאינה לרובה לגופה: **ב"י** היבי ד"ציצי ציבעיה. קשה לר"י דמ"מ על נטילת הדס ליחייב משום נטילת נשמה ונראה שמהו לשון אחר שפי' בקטנ'
 בר"ש שמונה שרליס (לקמן קו.) דחובל בהו חייב משום דהוי חולדה דשוחט וחייב משום נטילת נשמה ונטילת הדס היינו נטילת נשמה כדכתיב
 כי הדס הוא הנפש ולכן ח' שרליס שיש להם עור חייב נצטרך הדס אע"פ שלא יא דכיון שנצטרך סופו לנאת אלל שעתה העור מעכבו ושאר
 שרליס שאין להם עור אינו חייב עד שאלא מהם דס אלל נצטרך הדס ולא יא לא מייחזי דכיון שלא יא סופו לחזור דאס היה סופו לנאת
 דס יולא מיד שאין העור מעכבו והשיב לו ר"ח דדס חלוון הראוי לנציעה מייפק פקד ולא מייחזי על אורו הדס משום נטילת נשמה ועל
 דס אחר היולא עמו לא מייחזי דלא ניחא ליה כי היכי דלילול נציעה אלל אין לפרס דנטילת נשמה היינו שחולש אומר דבר שחובל בו
 דגבי דס בחולש מה לר"ך לחלוש האשה וגבי מילה מה לר"ך לחלוש התיוק אלל לנטילת הדס קרי נטילת נשמה דפי': **שוחב** משום
 מאי מ"הייב. לאו אשוחט דמתני' קאי דההוא פשיטא דלא הוי אלל משום נטילת נשמה דלכוע מן כהדיא בנמי' אלל אשוחט דעלמא קאי:
 אין

תורה אור השלם

1 כי אהרן בא אל הארץ
 אחר י"ח אולריך נתן לך לא
 חסד לעשות בתרעבת
 הרים הרבו דברים י"ח
 2 והיה כבוד ונבל תה
 ויחיל ויין משתחים ואת
 פעל ה' לא יביטו מעשה
 וקדי לא יראו ישיבו ה' י
 3 ושמרתם וישיתם כי
 דאת החמכם ובינתכם
 לעני העמים אשר ישמעון
 את כל החקים האלה
 ואמר רק עם זכם וקבן
 הגוי הגדול הזה
 דברים י' ו

גהות הב"ח

(ב) נמי שאל מהו לר"י פתח
 ק"ך

מוסף רש"י

אבל אתה למד לרובין
 ולתורות: **למה** לר"י
 מפניכס מהם הם ספקים
 ולמרותם לנפול לא נפסק ק'
 וכן שיה היה קח גריס
 וצ"ל י"ח א. מורה ר"ש
 בפסקי רישא ולי ימות.
 כלומר אהרן יולא נשמה
 וספק חילי רובא שמת'
 דכיון ולי אפסי אלל נטילת
 מתכוין חייב ליה ופי
 אהרן דבר שאין מתכוין
 מותר מן היס דאפי' ליה
 חיל אהרן מן נצטרך אלל
 מהא וספק ונפול ונצטרך אלל
 ויחיל נפשות חרין. ורש"י
 דלמה למתם נפשות עבדי
 חרין מין דלא מתכוין להי
 ואפי' לרביה נלא חרין.
 פי' עבד נמי חרין דהו
 מלאכה נמיה לר' מייביב.
 אלל היס דלמה עבד מיה
 מוכח ד'.

רבינו הגאול

אמגושא. פי' בליון
 עיני וסמך מניח בליון
 עין כספין. ידופי. כופר
 בעיקר. הדג צבי שחוטו
 כו'. תיר הגד חלוון
 והפוער און חייב אור
 אחת. ת' יהודה אור
 חייב ששים. פוערה ככל
 דרשה. ורובן כפרי אין
 דישה אלל בדידו קרקע
 ואקטין לרבנן ליחייב
 משום עירה ומושו נטילת
 נשמה. ופריך ר' יוחנן
 שפענו מה. רבא אמר
 אפילו חייבא שפענו הו.
 מתעסק אלל נטילת נשמה.
 וקרייל המתעסק (בחלבים
 ובעריות) חייב משום
 נשמה. המתעסק בשבת
 פטור מלאכת מחשבת
 אפורה תורה. דאק לא יורא
 לנטילת נשמה. דנחיא ליה
 דכרי ח' כי היכי דלילול
 ציבעיה. וכל כמה דהוא
 ח' מלאכה נשמה. שוחט
 משום מאי מייחזי. ור' אפר
 משום ציבעי.